

паралельні імена. Якщо у випадку *He-Who-Must-Not-Be-Named* і *You-Know-Who* можна розглядати розвиток і реалізацію одного й того ж самого вектору, зумовленого контекстом твору (*Той-Кого-Не-Можна-Називати* і *Відомо-Хто*), і розглядати такі імена як семантичні варіанти антропоніма, то у випадку *Pettigrew Peter – Wormtail*, *Potter James – Prongs*, *Black Sirius – Padfoot*, отримані за різних обставин і на різних підставах імена слід вважати паралельними. Вступуючи в різноманітні синтагматичні та парадигматичні контакти, імена забезпечують актуальність тексту, відтворюють складну ієрархію відношень об'єктів дійсності, орієнтують читача в просторі й часі. Образність, створена шляхом залучення стилістичних можливостей онімії, використовується для привернення уваги до носія імені, події, факту, для формування належного художнього рівня тексту, його виразності, соціальної загостреності, милозвучності, а також висловлення ставлення до референта, його оцінки. Актуалізація соціального компонента значення оніма, оцінка носія імені здійснюється, зокрема, шляхом стимологізації, паронімічної (омонімічної) атракції, реалізації звукового потенціалу імен. Ці засоби слугують основою для творення різних стилістичних прийомів, тропів та синтаксичних фігур.

Номінації персонажів, зокрема власні імена головних дійових осіб, переважно мають характеризуюче значення, що набувається на фонетичному, морфологічному і лексичному рівнях. Номінації, котрі набувають це значення на морфологічному рівні, зазвичай акцентують національність персонажа та його зовнішні / внутрішні якості, що також релевантно для складних образів головних персонажів.

Наприклад, зустрічаємо імена, що були утворені за допомогою морфологічних операцій: *Pince* (від *pince-nez* – "пенсне"), прізвище бібліотекарки в магичній школі; імена, що отримані складанням основ: *Wormtail* (від *Worm* – "черв'як" і *tail* – "хвіст"), прізвисько персонажа, що звик плазувати перед сильними світу чарівників і слідувати скрізь за ними; імена, що викликають фонетичні асоціації: *Slytherin* (схоже на *slithering* – "мої, що повзе"), прізвище засновника одного з гуртожитків чарівної школи, що вмів розмовляти зі зміями і обрав змію в якості символу гуртожитку.

В семантичній структурі фентезійного тексту власні імена слугують своєрідним "ключем" у розкритті художнього задуму автора, нерідко вони виконують роль своєрідних, лаконічних характеристик. При номінації головних персонажів казки реалізуються основні функції власного імені в художньому тексті: ідентифікації і виділення його носія з ряду інших персонажів. Характеризуючі номінації персонажів казки є засобом відображення процесів еволюції структури та семантики успадкованої персонажної підсистеми чарівної казки як компонента жанрово-стильової домінанти казкового тексту на рівні лінгвостилістичної організації.

Антропонімічний простір оповідань також багатомірний: основу його склала реальний антропонімікон, утворений за моделями, відомими в мові, зокрема, в дитячому мовленні. Та за цією реальністю стоїть й інший антропонімічний світ, що відкривається уважному читачеві. В цьому й полягає специфіка антропонімікона Роулінг, що дозволяє одночасно відобразити і реальний, існуючий світ, і фантастичний, вигаданий. У творі чітко простежується поліфункціональність власних імен, сила і глибина художнього узагальнення, розкриваються естетичні можливості слова.

NONVERBAL CODE AS A COMPONENT OF AN ETIQUETTE VOCABULARY IN AMERICAN DISCOURSE

Бондаренко Ю.С. (Суми)

Nonverbal language means are known and used since the ancient times. By the end of the XIX century Charles Darwin tried and defined the nature of the nonverbal behavior (he called it "feelings expression"). Up to the middle of the XX century, the western and Russian psychology had been cultivating a viewpoint, that nonverbal communication accompanies a verbal row – the paralinguistic approach. Not only the paralinguistic approach, but the linguacentered one had been playing an important role in the nonverbal communication studies. Within the approach in question nonverbal means were studied "in the own image" of human speech according to the linguistic criteria.

The linguistic model was a climax of the linguacentered approach that was suggested by Birdwhistle, one of the representatives of the symbolic interactionism school. According to Birdwhistle, symbolic interactions between people include a limited repertoire of 50-60 elementary movements, gestures and body poses. Human behavior is composed of *kinemo*, elementary movement units (as if "signs" of the body movement), in the same way as human speech is organized from the continuity of words. It was Birdwhistle, who introduced the notion *kinesics* (the study about nonverbal human movements in the communication process).

In order to avoid the misunderstanding of the notions "nonverbal communication", "nonverbal interaction" and "nonverbal behavior", which are often used as synonyms, it is important to differentiate their meaning and the concrete context. For this we used one of the most expedient terminology systems, which was suggested by a Russian psychologist V. Labunskaya.

Nonverbal behavior is characterized by unintentional nature that presumes unconscious use of the nonverbal symbols that form implicit, hidden communication acts.

Nonverbal communication is mostly intentional gestures, body movements, poses, which are common for the certain society and can be varied according to a cultural environment or a living place (for instance gestures and greetings).

Nonverbal interaction is both an exchange of the nonverbal behavior or nonverbal communication programs and the result of this exchange.

The types of the nonverbal behavior can be divided into five main categories: illustrators, adaptors/manipulators, emblems, emotions, regulators.

Let us examine the semiotics of the nonverbal communication means of the American lingua-cultural society in the light of language means of the nonverbal code realization in the Daniela Still's novels, we can define the following classification: kinetic expressive movements (emotionally coloured (mimicry, gestures), etiquette proper); optical (eyes expression, glance itself); tactile (with a positive shade, with a negative shade); acoustic (voice shades, psychophysiological expressions of an individual).

Kinetic means are the most important for these are the body movements that are visually perceived by another person and they perform an expressive-regulative function in an interaction. Kinesics comprises expressive movements, which are expressed in mimicry poses, gestures, and walk. Pantomimic signs, as well as the other nonverbal and verbal means of interaction, are often polysemantic and polyfunctional. They can have a purely etiquette character or reflect the emotional states of the Americans.

So, the object of the present thesis is the manifestation of nonverbal behavior in the American lingua – cultural society and the subject of it is the nonverbal code as an component of an etiquette vocabulary in American discourse.

There is a significant number of the nonverbal communication means in the works by Daniela Still that reflect the emotional states of the Americans. Mimicry plays a special role in the information conveying process. After the thorough analysis of the Americans' mimic movements in the novels by Daniela Still, we came to the conclusion that they can be both intentional and unintentional. "Oh?" *Zack raised an eyebrow in total innocence*". Eyebrow raising is a typical face expression that is an astonishment signal. In this case the mimic movement is intentional for it is conscientious and can be controlled. At the same time, as it was stated above, a lot of body movements cannot be controlled. For example the lips are trembling when a person is worried or disappointed: "She sighed as her lip trembled". A small number of individual expressions, which reflect emotions, are universal and easy to recognize. All people despite their race, culture or sex express wrath, contempt, disgust, fear, happiness, sadness and astonishment in completely the same ways, and the Americans are not an exception in this case.

The analysis of the novels under investigation has also shown that the Americans' gestures are mostly unintentional. Despite the fact, that they can be controlled they are unconscious. It is shown in the following example "Come on" he held out his hand - it is possible to do without this gesture, but it is a logical continuation of a verbal expression, a kind of an emotional impulse.

Pantomimic movements, as it is seen from the novels, can be etiquette proper ("ritual") and be used only in traditional cases, but at the same time they remain to be informative, as they are the typical markers of the etiquette vocabulary. In most cases such an etiquette gesture as a handshake is used during greetings, farewells, meetings, as well as the expressing of gratitude, sympathy and enthusiasm. The thorough analysis of Daniela Still's novels enables us to claim that the gesture is common for the Americans as a greeting or farewell signal only: "He stood and held out a hand. His arm was long and powerful, his handshake firm, his eyes an icy blue".

In most cases such an etiquette gesture as a handshake is used during greetings, farewells, meetings, as well as the expressing of gratitude, sympathy and enthusiasm. The thorough analysis of Daniela Still's novels enables us to claim that the gesture is common for the Americans as a greeting or farewell signal only: "He stood and held out a hand".

Tactile means of interaction are dynamic touches in the form of slapping somebody on the back, hugs or even kisses. It is proved, that dynamic touches are biologically necessary form of stimulation, and not just a sentimental detail of human interaction. Such stimulation can have both positive and negative shades. The use of dynamic touches by the Americans is determined by several reasons. The most important of them are the partner's status, age and sex, and the fact, how good interlocutors know each other. Such a tactile element as slapping somebody on a back or on a shoulder, for example, is possible under the condition of the close relations between interlocutors and equality of their social status. The Americans are also well known "back slappers", they like to slap each other on a back to show their friendly intentions. These means of nonverbal interaction are also quite informative, in compliance with the etiquette character especially in her novels Daniela Still uses a great number of synonyms to describe the voice shades of the Americans, for instance: "Sorry, I'm late". She smiled, and her voice seemed deeper, sexier than he remembered. - an apology expressing.

As it was mentioned before nonverbal behavior is polyfunctional. Having examined all of its manifestations in Daniela Still's novels, we can dwell upon the following classification of its functions: substitution (emblems, contextual), illustration (confirmation, refutation).

ОБРАЗНО-ЦІННІСНИЙ ЗМІСТ КОНЦЕПТУ ЩАСТЯ (на матеріалі англомовного художнього дискурсу) Братусь Т.В. (Харків)

1. З позицій когнітивно-дискурсивного підходу концепт ЩАСТЯ тлумачиться як індивідуальне знання, що репрезентує особистісну інтерпретацію засвоєного у процесі соціалізації соціокультурного досвіду, пов'язаного з уявленням про щастя в англомовній лінгвокультурі, й актуалізується у дискурсі як динамічний набір аксіологічних асоціацій, що мають орієнтуючий зміст і можуть отримати адекватну інтерпретацію завдяки інтерсуб'єктивній природі мовного значення.